

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/356/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110238348
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1110238348.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Kataríny Javorčíkovej v právnej veci žalobcu: Július Borguľa, bytom Turnianska ul. č. 1, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska ul. č. 13, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR, Špitálska ul. č. 4, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 13. februára 2014 č. k. 15C 102/2010- 307, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 30 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca pracoval v Dopravnom podniku Bratislava, a. s. ako vodič trolejbusu. Inšpektorát práce Bratislava rozhodnutím z 18. 5. 2006 č. IBA-78-45-2.2/R-E22-06 nariadil Dopravnému podniku Bratislava, a. s. zabezpečiť lekárske a psychologické vyšetrenie žalobcu. Národný inšpektorát práce rozhodnutím z 11. 9. 2006 č. 1503/2006-2.1 uvedené rozhodnutie Inšpektorátu práce Bratislava zrušil. Z upozornenia Krajskej prokuratúry

- 2 -

Bratislava zo 16. 3. 2007 č. Kd 2294/06- 29 vyplynulo, že inšpektor Ing. Ján Vojtek nepostupoval v súlade s interným predpisom Národného inšpektorátu práce čl. 6 ods. 3 Metodiky č. 1, vypracoval protokol z kontroly z 2. 5. 2006 č. IBA-65-45-2.2/P-E22-06, ktorý nemal náležitosti protokolu, nezachoval mlčanlivosť o pisateľovi podnetu, čím porušil § 7 ods. 1 zák. č. 95/2000 Z.z., v rozpore s § 13 ods. 3 písm. b/ v spojení s § 18 ods. 3 prvej vety zák. č. 95/2000 Z.z. formou rozhodnutia nariadil Dopravnému podniku Bratislava, a. s. zabezpečiť lekárske a psychologické vyšetrenie žalobcu, ktorý ich mal platiť, previerku vykonal sám v rozpore s čl. 5 ods. 1 Metodiky, podnet spracoval po uplynutí 60 - dňovej lehoty v rozpore s čl. 6 ods. 1 Metodiky č. 1. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žalobe nemožno vyhovieť, pretože uplatnený nárok je premlčaný. Súd prvého stupňa uviedol, že žaloba žalobcu pôvodne smerovala proti Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR. Tento subjekt však za škodu v zmysle § 514/2003 Z.z. nezodpovedá, v konaní mu teda chýba pasívna vecná

legitímácia, za škodu v zmysle tohto zákona zodpovedá štát, t. j. Slovenská republika. Žalobca až v podaní z 30. 9. 2011, ktoré došlo súdu prvého stupňa dňa 6. 10. 2011, označil ako žalovanú Slovenskú republiku, zast. Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny. 3 - ročná premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. začala plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia Národného inšpektorátu práce z 11. 9. 2006 č. 1503/2006-2.1, teda dňom 14. 9. 2006. V čase predbežného prerokovania nároku od 22. 11. 2007 do 26. 3. 2008 premlčacia doba neplynula (§ 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.), po ukončení predbežného prerokovania nároku začala znovu plynúť a uplynula dňom 14. 1. 2010. Žalobca predmetný nárok uplatnil proti zodpovednému subjektu, teda proti štátu, až dňa 6. 10. 2011, teda oneskorene - po uplynutí premlčacej doby. Keďže žalovaná sa premlčania dovolala, súd prvého stupňa nemohol uplatnený nárok žalobcovi priznať. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že v prejednávanej veci ide o základné práva a slobody v zmysle Ústavy SR a tieto sa nepremlčujú. To, že zodpovedným subjektom v spore o náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. je štát, vyplýva priamo z tohto zákona. Označenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR v žalobe je iba formálnou vadou, ktorá nemôže mať vplyv na spravodlivý rozsudok. túto vadu mal súd prvého stupňa odstrániť postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil poučovaciu povinnosť, keď žalobcu nepoučil, kto má byť v spore žalovaný.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

- 3 -

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že žalobca v žalobe označil ako žalovaného Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR. Právna zástupkyňa tohto štátneho orgánu na pojednávaní dňa 27. 9. 2011 (č. l. 173) namietla nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Na to žalobca v podaní z 30. 9. 2011, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 6. 10. 2011 (č. l. 183), uviedol, že označenie žalovaného upresňuje tak, že ním je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení z 18. 7. 2012 č. k. 6Co 190/2012- 259 vyslovil názor, že uvedené podanie žalobcu z 30. 9. 2011 treba podľa jeho obsahu vyhodnotiť tak, že ním žalobca v zmysle § 92 ods. 4 O.s.p. navrhol, aby pôvodný žalovaný - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny z konania vystúpil a aby na jeho miesto vstúpila ako žalovaná Slovenská republika. Súd prvého stupňa uznesením zo 7. 11. 2012 č. k. 15C 102/2010- 272 zámenu účastníkov konania na strane žalovaného pripustil. Toto uznesenie potvrdil odvolací súd uznesením z 28. 2. 2013 č. k. 6Co 607/2012- 278.

Žalobca teda uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím proti pasívne vecne legitimovanému subjektu až dňa 6. 10. 2011. V období od podania žaloby, t. j. od 9. 9. 2008, do 5. 10. 2011, teda žaloba smerovala proti subjektu, ktorý za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nezodpovedá a preto v tomto období 3 - ročná premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku riadne plynula. 3 - ročná premlčacia doba začala žalobcovi plynúť momentom, keď sa dozvedel o škode (§ 19 ods. 1 prvá veta zák. č. 514/2003 Z.z.). Odvolací súd súhlasí so súdom prvého stupňa v tom, že týmto momentom je právoplatnosť rozhodnutia Národného inšpektorátu práce z 11. 9. 2006 č. 1503/2006-2.1. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 9. 2006. Premlčacia doba plynula od 15. 9. 2006 do 21. 11. 2007., t. j. 14 mesiacov a 6 dní. Dňa 22. 11. 2007 požiadal žalobca o predbežné prerokovanie nároku, ktoré bolo ukončené dňa 26. 3. 2008 (vid' oznámenie o výsledku predbežného prerokovania z 26. 3. 2008 na č. l. 21). V období od 22. 11. 2007 do 26. 3. 2008 premlčacia doba neplynula (§ 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.) a jej zvyšok po odpočítaní už uplynutých 14 mesiacov a 6 dní, teda v rozsahu 21 mesiacov a 24 dní, začal plynúť dňa 27. 3. 2008 a uplynul dňa 19. 1. 2010. Žalobca svoj nárok uplatnil proti štátu na súde prvého stupňa až dňa 6. 10. 2011, teda oneskorene. Keďže žalovaná sa premlčania dovolala, premlčaný nárok nebolo možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 posledná veta Obč. zák. v spojení s § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Neobstojí námietka žalobcu, že súd prvého stupňa ho mal v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. vyzvať na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v nesprávnom označení žalovaného. Žaloba totiž nebola postihnutá žiadnou takou vadou pokiaľ ide o označenie

- 4 -

žalovaného, ktorá by bránila pokračovaniu v konaní. Žalobca v žalobe označil žalovaného jednoznačným a nezameniteľným spôsobom a to, že ako žalovaného v žalobe označil subjekt, ktorý v konaní nebol pasívne vecne legitimovaný, nie je vadou žaloby. Ak by žalobca neskôr neoznačil žalovaného tak, že ním je štát zastúpený Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny, súd prvého stupňa by vo veci konal a žalobu by zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR.

Keďže žalobca bol v konaní od počiatku zastúpený advokátom, súd prvého stupňa nemal voči nemu poučovaciu povinnosť (§ 5 ods. 2 O.s.p.). Okrem toho, otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného má základ v hmotnom práve a súd je v zmysle § 5 ods. 1 O.s.p. povinný poučiť účastníkov konania iba o ich procesných právach a povinnostiach.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.